

Ehre-minne öfwer den ehreborne, gudfruchtige och dygdälskande jungfru, jung...

Carlloöf, Andreas,

82 Aa 13/2 Theet

National Library
of Sweden

Ehre = Minne

öfwer

Den Ehreborne/ Gudsfruchtige och Dygdälstande Jungfru/

Jungf. ANNA MARIA THEET
DAVIDA WILHELMINA

Ehreborne och Wälschade Handelsmannens vthi den berömmige Stapelstaden Åbo/

M A R I A T H E E T

Kärälsfelige Dotter:

Hwilken vthi en saligh Stund Gudt sin Siäl öfwerleswererade/

den 13. Augusti Åhr 1692.

Swar effter des Andelöse Lekamen medh förnähm och Hederligh Läk-Process til sitt
 Hwylornn i Åbo Doomskyrka den 21. September samma Åhr/ beledsagades.

Wan man förnufftet sit ensinnigt will' bifalla /
 Ut döma om Gudz Wärd / som alle äro god;
 Widrige Tancker då uppstode i ens Modh.
 Ut han sin käre Barn inståncker bitter Gallta.
 Ja/ händer icke det/ hwär öfwer
 qwidder /

Ut mång Gudfruchtig Siäl/ af Motgångz Bårda swär/
 Här swära ångstas måst/med hiertans Suck och Tår/
 Migh sorgen tröcker fast/ mitt Bröst i stycken råfwer.
 Af denne Sorge-Ått, och Jorderfärd wij röna/
 Den ofkonsamma Död/ alt medh sin Ljå skarp/
 En endast Trädz Green har hugget nedh till Wärd/
 Då densom sagrast stod repnd medh Bladen Gröna.
 Mån någon undra på at Faars/Moors hiertan blöda/
 När de sin enda Lust och ögnefagnad see/
 Medh Wären bårds vth/ och smaka dödzens Wee;
 Det nog förnimmas kanaf deras ögon röda/
 Förmedelst mycken Gråt; Ty dendhe mente blifwa/
 En Tröst i Alder sin/ i Motgången godh Stödh/
 I Medgång hugnad/ Koo/ och Hielp in till sin Dödh/
 Medh Jämmer saknas nu. Thet them månd sära/ röstwa.
 Doch är hon ej borttapt/ ell' så ifrån dem gången/
 Som hon ej sunnes mehr/ ty vti Himmels Högd
 Bland the vthwaldas Hoop nyttiar hon ewig Fröd/
 Hoos sinom Frälsare/hon är ej mehra fången.
 Så tröster Eder nu Föraldrar som än lefwa/
 Så länge HERNen will; I lär' innan kort Tjdh/
 Ehr Dotter så igen i Himmels Glädien blifh/
 Och sedan ewigt der förutan Anda blifwa.
 Om hennes Åhrbarheet/ Ryskheet och wackra Seder/
 Ut skrifwa ej behöfvs/ emädan alla wett/
 Det hon i all sin Tjdh haar ålskat ödmuikheet/
 Omfattat Faar och Moor medh Wyrdnad/ Lydnad/ Heder.
 Ej war hon spätsk i Taal/ högfärdig ej till Sinnes/
 I Årbåfivor ej stält/ förtal hon sigdes wed/
 Och sludd för Dögd slukt som för all Onska ledh/
 Som dock (i wår) gemens i denna Werid nu finnes.
 Hon Gudz fruchtan försan haar sikt i alla tjder/
 Och hälsk i Siukdom sin/ Gudh bedt om salig Stund/
 I Troon och Hopp hon war fast vthaf hiertans grund/
 Det wille han sikh tee moot henne Mild och blifder.
 Hwarför hon böönhörd blef/ sikt outhsäktlig Gamman/
 Vthi Gudz Paradis/ och skijn som en klar Sool
 I Hwytta kläder sköön in för Fridsförstens Stool/
 Dikt och i sinom Tjdh/ Hielp of Gudh allesamman!!!

Wär Junfru ANNA THEET haer Dngden
 städze Åhrat/
 Den Tjdh hon lefde här / ty är hon ej färfarat/
 Så hon af Döden fräct / blef lagder vppå
 Wår /

Och Parcaz Syster tre/ här ändat hennes Åhr.
 Hon mycket wäll betänckt/alt erbaart effterföljde/
 Den stälta Werldhens Seed/ medh gudligt vpsåth hölgde.
 Den Lönen effterstädt/ som Gudh för Sorgen ghr/
 Vthi vthwaldas Taal/ ther ewigh Lusten blifh.
 Hon syntes ofelbart/ af Rynne och Gemöte/
 All Dngders Samble. Plaf/ all Dngd hon baar i Skioete/
 Gudh och hans helga Ord för all tingh hade tår/
 Der näst Föraldrar sin hölt hon i wördnung här.
 Sachmodigh/ From war hon och Altwarsam i Seder
 Frj ifrån slartians Last/ therföre har hon Heder.
 Ej war hon thessom likt/ som lägga Lööf på Folt/
 I andras ringa Feel/ sikh wiffsa Momi Tälct.
 Net Tucht och Åhrlighet hon ifrån Borndom hyste/
 Slukt och till hennes Dödh hoos henne stadigt luste/
 Ut hon sikh till Berömm/ the frommas Lof undsick.
 Föraldrar therför nu affta medh heeta Tårar /
 Och stillen nu den Sorg som edert Hier ta särar/
 Åfslån medh klage qwid/bortlaggen Sorgesfloor/
 Medh sin Deel är hon nögd vthi Gudz Engla-Chor,
 I haan ej henne mist förvth är hon bortfänder/
 Alt in till Lambsens Stool/ här Palmer vthi händer/
 Hon Alleluja hör/ medh ophörligh Frögd/
 Det hon och sjunger sels/hoos Gudh i Himmels Högd.

MONUMENTUM.

Onditur hac urna nigra, lectissima
 certe
 Virgo, ævi trivit quæ tria lustra sui,
 Rursus ab exelo surget rediviva sepulchro,
 Quando redux Christus, judicis arma
 geret,

Festino calamo erexit

JONAS EMZEEN
 Vermelandus.

Hastige och Enfallige
 sammanfat Af.

AND: CARLSSON. Verm.

Tryckt af
 Johan
 Winer.

Åhr/
 1692.

